

[Lannung.]

enten i kraft af frednings- eller byplanlovgivning eller måske bedst ved en kombination af begge dele. Det er nu på tide, at de sikres på den ene eller den anden måde, og da loven vist sidst er ændret i 1940 og altså med andre ord sjældent tages op til revision, er det rimeligt, at spørgsmålet nu drages ind i overvejelserne.

Jeg kan henvise til eksempler som ødelæggelsen af Aborreparken, det ulyksalige torveskur, der er lagt i Ørstedsparken ud imod Grøntorvet, bebyggelsen i Botanisk Have og for øvrigt i sidste omgang den hårde placering alt for tæt på Ørstedsparken af Østifternes Kreditforenings nybygning, der vil være en betydelig ulempe for og delvis kvæle den ende af Ørstedsparken. Ville man endelig have en vis dispensationsmulighed i sådanne tilfælde, burde der dertil knyttes en pligt til erstatningsudlægning af parkarealer, f. eks. andre steder i den indre by, hvor et sådant areal ville gøre stor gavn. Hvis sådanne regler kunne have været praktiseret på et så tidligt tidspunkt, burde der i det mindste have været pligt til at kompensere nogle af de senere ødelæggelser, ved at f. eks. — og det er kun som eksempel, jeg nævner det — de gamle vandværksarealer ved Axeltorv og Studenterforeningen — eventuelt, hvis det er nødvendigt af økonomiske grunde med en beskedent randbebyggelse og det ikke i solsiden — blev udlagt til park eller have i lighed med rigsdags- eller bibliotekshaven, som vi alle kender, imellem det kongelige bibliotek og rigsarkivets arealer. Det ville ganske enkelt svare til det forhold, som man i en menneskealder har praktiseret, hvorefter fredskovspligt ophæves imod udlægning af kompensationsareal som ny fredskov.

I øvrigt deler jeg det synspunkt, at der er brug for en større samordning af lovgivningen vedrørende fredning, byplanlægning, byggeri o. s. v., en lovgivning af rationel, samlende karakter. Det er en opgave, som jeg håber man snart vil tage op til velvillig overvejelse. På den måde og kun på den måde, frygter jeg, vil man kunne opnå en rimelig beskyttelse f. eks. af den vigtige kyststribes langs Øresund, ikke mindst fra Rungsted til Helsingør.

Må jeg endelig, og ikke mindst som jurist, udtale min påskønnelse af, at man

nu sent, men bedre end aldrig er kommet væk fra at lade overfredningsnævnet optræde både som initiativtager til fredningsplaner og som godkendende myndighed og ankeinstans. Jeg har altid følt det som noget meget uheldigt og for øvrigt også været ude for et tilfælde, hvor den hidtil gældende tingenes tilstand forekom mig principielt meget betænkelig og langt tilbagestående for den landvinding, vi på et principielt ikke forskelligt område havde tilkæmpet os, da den nye retsplejelov placerede dommeren som dommer alene, medens han før både var dommer og den, som forestod efterforskningen i en sag, altså på en måde var sat på begge sider af bordet. Jeg har den mest ubetingede tillid til ledelsen af det nuværende overfredningsnævn, men af principielle grunde er den foreslåede ændring meget ønskelig og den efter min mening eneste rette løsning.

Den fungerende statsminister (Kampmann): Jeg vil gerne takke for den sympati, der er udtalt for dette lovforslag fra alle de ærede ordførere. Man kan måske sige, at det ærede medlem hr. Jens Chr. Christensen ikke havde så meget at have sympatien i; men bortset derfra forekom det mig, at der var principiel tilslutning til, at her skulle gøres noget, selv om man gerne i et udvalg ville drøfte, om den form, man nu har fundet frem til, er den rette.

Det ærede medlem hr. Jens Chr. Christensen havde haft lidt vanskeligt ved at finde ud af, hvad det drejede sig om, men hvad det ærede medlem i øvrigt gav udtryk for, viste dog, at det ærede medlem havde fået fat i det væsentlige i dette lovforslag, nemlig at initiativet til udarbejdelse af fredningsplaner overgår til statsministeriet; i hvert fald gav det ærede medlem udtryk for, at han ikke var sikker på, at det var fornuftigt at foretage en sådan ændring. Det ærede medlem var fuldt ud tilfreds med, at overfredningsnævnet havde dette initiativ; arbejdet var foregået jævnt og roligt. Nu har det ærede medlem hr. Lannung jo rost, om jeg så må sige, det forslag, der her foreligger, hvorefter initiativet tages væk fra overfredningsnævnet. Jeg synes også, at det ikke alene ud fra et juridisk synspunkt, men også ud fra andre synspunkter må være det rette. Der ligger jo